

www.airut.net/artikkelit
Tutustu sähköiseen lehteen, nettisivuihin ja blogiin.

Hän on hyvinvoiva kristitty

Haluan tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemuksensa voiman ja hänen kärsimystensä osallisuuden.
Flp 3:10

Voisinko lumoutua Jeesuksesta itsestään?

Pitääkö meillä olla joulu, jotta muistaisimme miten Jeesus tuli lihaksi? Ja pitääkö meillä olla palmusunnuntai, että emme unohtaisi miten Hän ratsasti aasilla Jerusalemiin? Pitääkö meillä olla pitkäperjantai, jotta muistaisimme että Hänet ristiinnaulittiin? Ja pitääkö meillä olla pääsiäinen, että emme unohtaisi, että Hän nousi kuolleista? *Kyllä, nämä kaikki ovat hyviä, mutta sittenkin...*

Pitääkö meillä olla kirjoituskursseja ja vierailevia puhujia houkuttelemassa meitä Hänen ylistyksen huoneeseensa? Pitääkö meidän pitää läsnäolokilpailuja herättelemään meitä kohtaamaan toisiamme tutkiskellaksemme Hänen Sanaansa? Ja pitääkö meidän laskea kappaleita, jotta innostuisimme lukemaan Hänen Sanaansa?

Pitääkö meillä olla valotaululla muistutus rukouksesta, ettemme unohtaisi puhua Hänen kanssaan päivän päättyessä?

Pitääkö meillä olla lupaus- ja uhrautuvaisuuskeräyksiä, jotka saisivat meidät antamaan Hänelle? Ja pitääkö meitä houkutella ja imarrella, jotta laulaisimme Hänelle ylistystä?

Pitääkö meitä maanitella ja hemmotella, jotta palvelisimme Häntä? Ja pitääkö meillä olla näitä ja kaikkia muita keinoja, joista muka olisi apua ylistykseemme ja palvelustyöhömme? Jos meillä pitää olla, johtuu se siitä, että emme tunne Jeesusta niin hyvin kuin meidän pitäisi.

Ihmiselle on mahdollista tuntea Jeesus omana Pelastajanaan, vaikka hän samaan aikaan tuntisi Hänet huonosti todellisena, käytännön omakohtaisena, sydämessä asuvana läsnäolona.

Meille on mahdollista, että omistamme Hänet, mutta Hän ei omista meitä.

Kirjeessään efesolaisille (3:17) Paavali rukoilee pyhien puolesta: ”niin että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne.” Eikö Hän sitten asu jokaisen uskovan sydämessä? Ehdottomasti. ”**Ettekö tunne - että Jeesus Kristus on teissä?**” (2Kr 13:5.)

Sydämessä asumisen voi kuitenkin ymmärtää muutamalla eri tavalla. Eikö asia menisi

kutakuinkin näin: Kodissanne asuu joku, joka ei maksa asumisestaan vuokraa. Hän lähtee aamulla ja palaa illalla. Näette häntä harvoin ja tiedätte hänestä vain vähän. Entä jos otatte myös läheisen ystävänne kotinne asumaan? Hän syö teidän pöydäsänne, istuu iltaa kanssanne, jakaa kaikki perheen lohdutukset ja ilot.

Nämä molemmat henkilöt majoittuvat talossanne, mutta toinen ainoastaan yöpyy siellä, toinen taas asuu ja elää kotona kanssanne. Toinen on läsnä, mutta erillään teistä, toisen läsnäolo taas kietoutuu jokaiseen kotinne kiinnostuksen kohteeseen.

Herra Jeesus haluaa asua meidän sydämessämme

Emme kuitenkaan tunne Häntä perin pohjin. Me uskottelemme jotenkin itsellemme, että alussa mainitun kaltaiset keinot, joita käytämme nostattamaan mieltämme ja yllyttämään paloamme ja tunteita, ovat perinteisiin nojaava kuvaus normaalin kristillisen elämän elämisestä. Mutta sitä ne eivät kuitenkaan ole!

Meidän tulee oikeasti tuntea Hänet ja ottaa Hänet asumaan sydämessä yhteydessä kanssamme. Kun tämä kallisarvoinen kokemus tulee sinulle to-

delliseksi, huomaat, että sinua eivät enää kiinnosta surkeat kristillisen elämän jatkeet. Et tunne oloasi kurjemmaksi, vaikka menetät ne.

Sen sijaan tunnet itsesi yllättävän hyvinvoivaksi, kun Hänen ihana läsnäolonsa on totta. Sinä elät ilossa ja hyvällä mielellä. Silloin me huomaamme, että jaamme saman kaipauksen tuntea Hänet, mikä Paavalilla oli. Olemme saaneet maistaa Jeesuksen ihmeellistä läsnäoloa. Hän täyttää meidät. Mikään muu ei tee niin.

Isä, anna minulle sydän, joka kaipaa Kristusta yhä syvemmin. Näytä minulle köyhtynyt elämäni, niin että käännyn pois kaikesta siitä, mikä hämärtää näkyäni Jeesuksesta. Anna minulle myös uutta kokemusta Sanastasi ja rukouksesta, jotta voisin tulla tuntemaan Jeesuksen niin läheisesti, että nautin Hänen seuraamisestaan ja elämäni saa ilmentää Häntä.

Laulun sanoin: ”Käännä katseesi Jeesukseen ja syvälle armonsa syvyyteen ja sä turhaks näät kaiken turhuuden, eessä Jeesuksen suuruuden.”

L.W. Beckley
Toimitettu
Laulun sanat vaihdettu

Tämä on totta

On totta eikä tarua, että Herra Jeesus Kristus on meidän ystävämme.

Meidän ei pitäisi tyytyä ennen kuin olemme siinä pisteessä, että tiedämme omasta kokemuksestamme ja jatkuvasti, että Herra Jeesus Kristus on ystävämme. Mietihän tätä. Hän pysyy, eikä koskaan jätä tai hylkää. Hän on valmis osoittamaan joka hetki ja kaikissa olosuhteissa, että on ystävämme.

Eikä hän takaa tätä vain muutamaksi kuukaudeksi tai vuodeksi tai pariksi, vaan aivan maallisen pyhiinvalelluksemme loppuun asti. Psalmissa 23 Daavid sanoo: ”Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani” (jaa 4). Miten ihmeellistä tämä onkaan!

Tämä kalleimpamme palaa. Tulkoon Hän pian, pian, pian! Sitten Hän vie meidät kotiin, ja siellä me olemme Hänen kanssaan ikuisesti. Miten kallisarvoinen tuo kirkas ja ihmeellinen tulevaisuudennäkymä onkaan!

Ja tässäkin käytännön teko on omaksua tämä. ”Hän palaa ottaakseen minut, joka olen köyhä, syyllinen, arvoton, helvetin ansaitseva – Hän palaa ottaakseen minut luokseen.”

Ja siinä määrin kuin omaksumme nämä ihmeelliset asiat ja astumme niihin, taivaan ilot alkavat jo.

Yrjö Müller

Yrjö Müllerin Taivaallinen ystävä

Kallisarvoinen Herra Jeesus Kristus on meidän ystävämme. Pyrkikäämme ymmärtämään tämä! Kyse ei ole pelkästä uskonnollisesta sanonnasta tai väitteestä, vaan Hän on oikeasti meidän ystävämme. Hän on se veli, joka ”on syntynyt avuksi hädässä”, Hän, joka on veljeäkin uskollisempi (Snl 17:17; 18:24), joka ei koskaan jätä eikä hylkää meitä.

Ihmeellistä, että meillä on jo maan päällä taivaallinen ystävä, sillä se tuo kosketuksen taivaan onnesta sydämeemme nyt. Ja juuri tätä taivaallinen Isämme haluaa lapsilleen, että he voisivat olla mahdollisimman onnellisia ollessaan vielä fyysisesti täällä.

Astummeko siihen, että Hän, jossa kaikki on kaunista, on valmis olemaan ystävämme joka hetki? Saako Hän olla sitä päivin ja öin, jotta voi osoittaa olevansa ystävämme?

Kun et saa unta yöllä, sano: ”Rakas taivaallinen ystäväni, antaisitko minulle vähän unta?” Kun sinuun sattuu, sano: ”Rakas taivaallinen ystäväni, jos vain tahdot, ottaisitko tämän kivun pois? Jos et, jos kuitenkin näet parhaaksi, että sen pitäisi jatkua, tue minua, auta. Vahvista minua, rakas taivaallinen ystäväni!”

Kun olet yksinäinen ja väsynyt, käännä rakkaan Herran Jeesuksen puoleen. Hän haluaa olla ystäväsi yksinäisyydessäsi.

Olen kokenut tämän. 62 vuotta ja viisi kuukautta minulla oli rakas vaimo, ja nyt 92 vuoden ikäisenä olen jäänyt yksin. Käännyn kuitenkin rakkaan Herrani Jeesuksen puoleen kulkiessani edestakaisin huoneessani ja sanon: ”Rakas Herra Jeesus, olen yksin, mutta en siltikään yksin – Sinä olet kanssani. Sinä olet minun ystäväni. Herra, lohuta minua, vahvista minua, anna köyhälle palvelijallesi kaikki, mitä katsot minun tarvitsevan”.

Yrjö Müller